

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXI.

V Ljubljani 21. rožnika 1878.

List 25.

„Marija od Previdnosti“ in red v pomoč vernim dušam v vicaah.

(Po spisu prošta dr. Šneiderja prosto poslov. J. G.)

(Dalje.)

V tem času se je Evgenija popolnoma prepričala, da se je vikar od Saint-Merry ž njo sicer v načelih zlagal, zastran sredstev v dosego namena pa drugih misli bil. Tedaj je čutila v sebi spodbudo, mu očitno razodeti svoje prepričanje. Vikar, ponižen mož, ji je prav dal, spoznavši, da bi neskladnost novemu početju na škodo bila. Vsadil je bil žiahtno rastliko, razvitek in odgojo je zdaj dobre vesti Evgeniji prepustil. Ta izvoli župaika od Saint Merry mali družini predstojnika, in njegovo prvo delo, da bi občni želji vstregel, je bilo, da je prihodnje redovnice preimenoval;... Evgeniji je dal ime: „Marija od Previdnosti“, katero je odsihdob prideržala.

Marija od Previdnosti (tako bomo Evgenijo dalje imenovali) morala je brez zamude novo stanovanje poiskati; kajti domači vračnik se je bal, da se ne bi v sedanjem pretesnem stanišču legar vnel. Spovednik dá Mariji sledeče naročilo: Ker tako terdno zaupate na previdnost Božjo, prosite, naj vam pokaže pot, kamor hoče; prehodite ulice Sevres, Naugirard in Cherche-Midi, in berž ko vam pové glas v sercu: vkreni jo zdaj na stransko ulico, bodite mu pokorni. Terdne vere se Marija podá na pot proti omenjeni strani, — že se je bližala koncu ulice Cherche-Midi, a ni še bilo notra njega opomina; ko pa pride v kot, kjer je vhod v stransko ulico „la Barouillere“, sliši v sebi glas: Tje se obrni! Ko stori nekoliko korakov, sta. je pred hišo štef. 16, in zagledala vstran vrat listič: hiša na prodaj! Tako se je poterdila beseda, katero ji je spovednik nekđaj povedal: Vaša skerb je hišo iskati, Božja skerb bo ji najti. Spovednik je bil od Boga razsvetljen.

Marija ogleda vso hišo, in najde jo namenu primérno. A hotela jo je samo najeti, lastnik pa je silil na to, da jo kupi. Bila je v veliki zadregi, — kaj bi počela?... Cela družina se oberne do sv. Jožefa. Molitve pričele so se 19. aprila 1856, ter so se nadeljevale dva meseca. V svoji priprosti nedolžnosti so pobožne duše v enómér prosile sv. Jožefa, naj bi pokazal svojo moč. In glej! pride 19. dan junija, kar dobí Marija glas, da je ona hiša na ponudbo za najem. — Kmalo se sklene najemna pogodba. Marija se je nadjala, da ji bodo k najemščini nekoliko pripomogli stariši v Lillu, nekoliko so ji ponudile za vsako leto nektere pobožne osebe, vse drugo pa je pričakovala od milega Očeta v

nebesih. Njena duhovna družina se v novo stanišče preseli 1. julija 1856, kjer je še dandanes glavni sedež pomočnic vernih duš. Zares jasen dokaz, koliko sv. Jožef pri Bogu premore!

Po preselitvi mine nekoliko dni, kar poterka na vrata neznana gospá, in prosi za eno „sestro“, da bi prevzela postrežbo pri bolnici, ktera je bila smerti blizo. To povabilo zdelo se je Mariji glas iz nebes; kajti že davno bila je teh misli, če bo namen novega reda rešenje vernih duš, da bi naj bila brezplačna postrežba bolnikom po hišah sredstvo k temu namenu. Njenim mislim je služil ta klic Previdnosti v poterdilo, in tako je bila novemu redu odkazana pot, ktere bi se imel deržati. Da pa se jim ne bi pristop v hiše po nepotrebem otežil, je hotela Marija, naj bi njenè duhovne hčere nosile posebne redovniške obleke, ampak prosto černo, kakor je po mestih v navadi pri žalujočih ženah.

Lahko se razvidi, da bi imelo življenje novih redovnic biti vedno zatajevanje samih sebe. Zares, za verne duše moliti, delati, bolnikom streči, terpeti, v revšini živeti... in to do smerti, to je velika darežljivost! Marija je hotela, da bi njene hčere veliko Gospodovo daritev premišljevale, katero je doprinesel na sv. Križu, in katero še vsak dan in povsod na naših oltarjih ponavlja; iz tega premišljevanja naj bi si zajemale moči, da nikoli ne bi onemogle pri svojem terpljenju, pri svoji lastni daritvi!

Nadškof Sibour je novo vstanovitev obiskal, in radostno je zaklical: „To je zdaj še drobno gorčično zerno, pa iz njega bo skorej izrastlo veliko drevo,“ — oserči se Marija, ter prosi dopuščenja, da bi se smelo v novi hiši tudi nebeškemu Kralju stanovanje pripraviti. Nadškof to dovoli, in berž so se podvzale vse, eno sobo v malo kapelico pretvoriti, ter jo spodobno okinčati; že v osmini po Dušnem leta 1856 se je v njo vselil Gospod, in prebiva med njimi odsihdob v naj svetejšem Zakramentu ljubezni.

Marija pa je tudi želela presveto Devico v svoji kapelici imeti. Spomni se male štatve Marijine, katero si je bila že v mladih dnéh dala postaviti v svojo domačo molitvenico, in kateri je dala ime „naše ljube Gaspé od Previdnosti“; ko jo je takrat dala posvetiti, zdelo se ji je, da sliši iz nje glas: „Jaz bom svoje dni v kapelo prestavljena.“ In tako se je zgodilo, kmalo je ljubo Marijino štatvo dobila v svojo kapelo. K nji je pogostoma pribežala, in ji s priprostostjo svoje želje in stiske razodevala; pri nji je iskala svéta in tolažbe.

Ondi pride Mariji enkrat na misel, naj bi čast predstojnice svoje družine odložila, in dala prečisto Devico predstojnico izvoliti. Berž naznani svoj namen redovnicam, in hitro so ji vse priterdile. Nemudoma osker-

bijo Materi Božji mali oltar, ter odločijo dan, ktereга so se ji hotele posvetiti. Bil je osmi dan meseca listopada 1856; po sv. maši Marija z voščeno svečo v roki poklekne pred štatvo, ter isreče s solzami v očeh na glas besede poavečenja — v imenu vseh tovaršic. V sercu pa prosi sv. Devico, naj bi ji dala nedvomljivo znamje, da je ponujeno čast sprejela. Zares, ginljivi so dokazi milosti in dobrovoljnosti, s katerimi je Kraljica nebeška zaupanje svoje služabnice povernila, manjka nam prostora, da bi jih na drobno naštevili; a to je gotovo, da pohlevne pomočnice vernih duš nikakor niso dvomile nad njenim očitnim varstvom.

(Dalje nasl.)

● božjih potih.

(Dalje.)

Pa še neka okolnost nas podučuje o tem, v kakem razmerju so božje poti do nenavadnih stisk posameznih ljudi in narodov. Skušanja nas učí, da Bog včasih ljudi vkljub vsem prošnjam ne usliši. Ali berž ko se na božjo pot obljubijo in jo v duhu sv. cerkve tudi opravijo, jih pa usliši in jim pomaga, včasih prav čudovito pomaga. No, kaj nam to kaže? Kaže nam, da Bog nenavadne milosti tudi le s porabo posebnih pripomočkov podeljuje; kaže nam, da je Bog tudi božjim potom odločil mesto v svoji modri previdnosti. Kdo tedaj bi smel po tem takem prederzno segati v področje božje previdnosti, ter motiti to, kar je On vstanovil na blagor človeštvu!

Če se je kedaj pokazala previdnostna lastnost božjih pot, pokazala se je prav očitno dan danes. Francoska zemlja, po kateri že sto lét rije kert prekucije, iz je razdevana od mnogoterega brezboštva in zločinstva, je nenadoma pognala mnogo božjih pot. O tem sodi nek francoski pisatelj tako-le: „Nekaj lét že se v katoliškem svetu naznanjajo posebne reči. Božje poti, ki smo mislili, da so zginile za vselej, da se več ne strinjajo z novodobnimi razori, pokazale so se zopet. Neverjetno se razvijajo, in korenine čedalje globokeje poganjajo; vse kaže, da se bodo vrasle v naše naprave in navade. Kdo bi si bil mislil, da se bodo upali na dan ljudje, kateri so se skrivali domá, kedar so molili, da se bodo upali na dan ljudje, kateri že skoraj niso hoteli priterditi, da so kristjani! Kako je to, da ti ljudje sedaj tako serčno bijejo v obraz novodobnim nazorom, in tako kljubujejo obilnemu zasmehovanju sveta? Kako je to, da ti ljudje, ki so dosedaj naredbe cerkvene smehljaje prezirali, se tako navdušujejo in se tako oprijemajo bogoslužnih opravil, katerih jim cerkev že ni upala priporočati? Očitne božje poti, dejal bi, bile so že skoraj nemogoče. No, kako je to, da so v novo in tako obilno pognale, kaj je dalo povod temu? Ali je ali je ni zveze med potrebami katoliškega sveta in med temi bogoslužnimi vajami in opravili? Ali je kaj previdnostnega v teh bogoljubnih vajah in opravilih, na ktere nas gotovo ni napolila pogubljenja dušna mertvičnost, v kateri smo do sedaj tičali? Te in take vprašanja se nam same ob sebi vsiljujejo, pa je tudi vredno in koristno rešiti jih.“

Naš pisatelj meni, da božje poti so dan danes potrebne na Francoskem, sredstvo so božje previdnosti, da se ž njimi vera poživlja, nrvnost zboljšuje, ves narod po očitni pokori z Bogom sprijazni, ter tako tudi svojo domovino časne pogube reši. Kar veljá na Francoskem, moglo bi veljati tudi drugej. Bog morebiti čaka in odlašá svojo pomoč; ako se ljudje ne bodo k Bogu obrnili, ne bode se tudi Bog k njim obrnil; in dokler

se nas Bog ne bode usmilil, toliko časa ne bode prave sreče.

(Dalje nasl.)

Gada ne v hišo!

ali:

Kužljivi časniki.

Mi Beduini — ali nismo pravi tiči, svobodni junaki? Ali ni prelepa naša igra? Se ne znamo moško ponášati?... Tako nekako je prašal beduinski glavar, ko so bili njegovi igravci evropskim popotnikom v čast, ali da prav rečem, sami sebi v prid doveršili neko ostudno herkanje, cmokanje, vrišanje in zvéranje, kar so blezo komedijo imenovali. Prav za prav so le sebi v prid igrali, ne tujcem v čast, kajti popotniki so jim kupili zato tolstega ovna od „fellahov“, ki so si ga Beduini spekli in se z njim mastili.

S tako svobodo in s predstavljanjem té prostosti se šopirijo tudi laži-liberalni časniki; njih herkanje, cmokanje in napadanje na katoličane — to so jim dela zlate svobode, sami sebe pa čislajo za prave junake in borivce v prid prostosti, namreč „beduinske prostosti“ — brez Boga in čednosti. Če huje morejo psovati, lagati, resnico in pravico gaziti in teptati, bolj „zlata“ je njih svoboda.

Pij IX blagega spomina so o neki priliki opomnili, da ste dvé plemeni rogoviležev: Ení so rovarstvo (orpanje sv. Sedeža) iznašli in izveršili; drugi so rovarstvo poterjevali (in ga poterjajo). Zakaj pa poterjajo in hvalijo to, kar mora vsak pošten človek grajati? Zato, pravijo Pij IX, ker so sanjarili o nekem blagru, napredku, in kdo si vé, o kakem zémeljskem rajú; niso pa vedili in previdili, da ravno nasproti bodo le britkosti, ternje in revšino pridelali iz tega.

Kako resnične so te besede in kako čisto po besedi se spolnujejo, to vsak vidi, kdor ni čisto nalaš slép. Toda sedanji liberalni časniki so ravno tako slepi in hudobni, kakor so bili farizeji ob svojem času. Ne da bi spoznali nesrečo, še le katoličane in Cerkev krivičijo hudega, kar so na svet pripravili sami in je prišlo po njih načelih.

Do zastopnikov pervega katoliškega shoda italijanskega so Pij IX 21. roznika 1874 rekli, da zani-karno časništvo je odglas (eko) velikega številá spačenih ljudi. Glavno mesto kake dežele n. pr. ima taki odglas, taki list, in kjer koli je kak spačen človek v deželi, kak sovražnik sv. Cerkve in dobre reči, se po tem organu odglašá, razlega po deželi; iz tega spačenega časnika bije toča dušne nesreče po vsi deželi, in seže tudi še na tuje.

Nadaljno hudo pa je, da kjer koli je sovražnik dobre reči ali saj vñemarnik, si ta peklenski odglas, to spako naroči in se sam pase nad to ostudnostjo, pa tudi med druge spridenost razširja. Kjer koli je brezvérska ali saj brezvéstna gostilna, keréma, kavana, družba, večkrat tudi štacuna, družbinska hiša: taista svojim gostom, družnikom, domačim, družini, taki odglas kupuje in takó pohujšanje trosi na daljo in širjavo. Ni je kmali bolj žalostne reči, kakor je ta, da tudi katoličani, ki se za vérne kažejo, dostikrat z naročevanjem tacih listov pohujšanje razširjajo. Gostolniki, kavanarji, štacunarji, načelniki družb, vradov, sli vas, ki tacoga sovražnika v hišo jemljete, vendar ni groza pred sodbo Božjo? ali menite, da Bog ne vé vašega počenjanja? ali mislite, da se bodete za tako vdeleženje greha mogli pred večnim Sodnikom opravičiti? si mar domišljujete, da zato, ker je veliko družih tako nemarnih v tej reči, kakor

ste vi, bo za vas ležaji sodba? ... Ali ste pozabili besedo: „Gorje človeku zavoljo pohujšanja?“

Pij IX so pri nekem zaslišanju 5. kimovca 1874 rekli:

„Ljubi otroci, s svojimi očmi vidite, da hudo, ki se počenja, je veliko. Zloraba časništva je eden glavnih pomočkov, kterega se naši sovražniki poprijemajo, da se potuhnejo in spačenost razširjajo. Res je, da neki časniki, napojeni z naj hujšim pekleskim strupom, dan na dan poštene može najhujše černejšo ali pa zasramujejo, zasmehujejo in zaničujejo, edino zato, ker so katoliški, ali celó cerkveni služabniki.“ Dalje govore papež s grozo o bogokletji, ki se nahaja v tacih časnikih.

To tedaj je zloraba časništva, brezvestnost, hudobija in bogoskrunstvo. Kadar n. pr. obhajamo spomin vérnih duš, Božič, Veliko noč itd., tudi taki časniki, če prav judovski, frajmavrarski in brezverski, vendar večkrat imajo spise, ki tičejo zadevni čas, pa le v bogoskrunskem pomenu, ter ali katoliške skrivnosti smešijo, v svoje burke obračajo, ali pa naravnost zasramujejo. Sicer pa po vsih kotih stikajo in lové take ali resnične ali pa izmišljene in prevernjene dogodbe, s kterimi si upajo kaj pohujšanja narediti, kaj škode storiti poštemim katoličanom, papežu, katoliški Cerkvi. Tako počenjanje je njih liberalnost, njih svoboda, njih napredek. Kdor njih počenjanje previdi, je prepričan, da so to pravi ukoženi hinavci, ali pa nejeverci. Pa ne, da bi svojo hudobijo spoznali, oblečejo jaguječjo kožo, „transformant se in angelos lucis“, in katoliškim časnikom nраво oznanjujejo. Kdor bi ne vedil, da nad nami gospoduje večna Pravica, ki bode vse odkrila in vsakemu po njegovem djanji povernila, — kdor bi tega ne vedil, pravim, bi mógel v resnici obupati nad svetom, bilo bi mu misliti, da pri toliki hudobiji in spačenosti nismo na svetu, ampak v pravem peklju.

Pij IX ravno ob omenjeni priliki, govoreči o brezbožnem časništvu v Rimu, pravilo: „Kedaj smo bili vse te časnike prepovedali. Te prilike se poprimemo in vse vse vnovič prepovemo, ali velikoveč, poterdimo poprešnje prepovedi z vsimi cerkvenimi kaznimi, ki so s tem sklenjene. Človek ima stud pred strupom, ki telo umori, in ne imel bi studa pred strupom, ki dušo umori? Kolika odgovornost sloni na tistih, ki vse te bogoskrunstva pišejo, ki vse te obrekovanja razglasujejo (tiskarji, založniki, kerčmarji, kavanarji, čitalničarji itd.), in tudi na tistih, ki take brezbožnosti beró.“

Škoda, ktero je kužljivo časništvo po svetu razgerno, je zarés nezmerna, kervavih solz vredna: kdor toraj ima še vero in mu je mar za svoje in bližnjega zveličanje, naj se varuje spačenega časništva, in „kdor ima ušesa za poslušanje, naj poslušá!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Poslani darovi in blagoslov sv. Očeta.) Mesca majnika smo poslali apostoljskemu poročniku presvitlemu in prečast. nadškofu Solunskemu gosp. Ljudoviku Jakobini-u na Dunaj po „Danici“ zbrane darove za sv. Očeta, namreč: 788 gl., nekaj v zlatu, nekaj v a. v., in dobili smo na to 22. majnika poterdilo, da je denar došel, 16. rožnika (potem ko so apostoljski poročnik bili v Rim sporočili in dobili odgovor) pa naslednji odgovor z Dunaja:

Prečastiti gospod!

Darove za sv. Očeta, kterih prejem sem Vam že 21. majnika poterdil, sem poslal sv. Očetu. Spričevalo sinovske podložnosti in vdanosti, kar so novemu Papežu

nasnanili katoličani, ki so darove darovali po časniku „Zgodnji Danici“, od Vas vredovani, je Njih Svetosti došlo toliko ljubše, kolikor težavnije so zadeve in okolišine sedanjega časa. Te očetovske sprejeme porok bodi Apostoljski blagoslov, kterega so Njih Svetost vsem in vsakemu, ki so apostoljskemu Sedežu z omenjenimi darovi pomoč skazali, s posebno ljubeznijo podelili itd.

Na Dunaju, 14. rožnika 1878.

Ljudovik, nadškof Solunski,
Apostoljski poročnik I. r.

V Šent-Vidu nad Ljubljano obhajali smo preteklo nedeljo s posebno slovesnostjo god svojega farnega patrona sv. Vida. Osem orjaških mlajev je bilo v vasi postavljenih, na katerih so vihrale do 15 metrov dolge zastave. Cerkve je bila tako lepo ozališana, da se kaj takega res težko najde po deželi. Veliki altar je bil ves v cveticah, ki so bile v brezštevilnih posodicah okusno razpostavljene tudi po stranskih altarjih in sploh po vseh kotičih v cerkvi. Že sama ta olepšava altarjev in cerkve s naturnimi cveticami, ki preseže vse druge olepšave s papirnatimi rožami, je vredna, da se omeni in pohvali.

Toda v Šent-Vidu je zdaj zopet še nekaj novega, kar je lepoto ondotne cerkve še bolj povzdignilo in dela čast gospodu župniku in za olepšavo cerkve vnetim Šentvidčanom. In to so veličastne in posebno častitljive nove stranske vrata, ki so napravljene pri cerkvi, in sicer od ljubljanske strani. Vrata izdelane so iz Nabrežinskega marmorja v zlogu, ki je cerkvi priméren. Izdelane so tako natančno in lično, da jih vsakdo hvali, tudi taki, kateri ne hvalijo kar vsega od kraja, jim priznavajo, da so res umetniško delo. Da bi pa vrata ne pasle s svojo lepoto samo oči, serce pa pustile terdo kakor so samé, se beró nad njimi vsekane tudi žive bšede, katere ljudém, ki skoz nje v cerkev hodijo, svetost in častitljivost hiše Božje s kratkimi besedami na serce pokladajo. Napis v verhu je:

BOG
NESKONČNI
TU PREBIVA!

Nad podboji pa:

BLIŽAJ S STRAHOM, DUH SE MOJ;
STERMI, MOLI, HVALO POJ!

Vrata je izdelal Šent-Vidčan, znan mojster Lorenec Vodnik, ki ima tudi v Ljubljani svojo delalnico. Z dobro vestjo smemo ga vsem cerkvenim predstojništvom priporočiti za kamnjarske dela. Naj pride pogledat vrata, kdorkoli hoče, vsakdo bo moral priznati, da hvala ni pretirana, in da v Šent-Vidu res niso vajeni kaj poveršnega delati za cerkveno reč; vse kar se dela, je dostojno in častitljivo.

Cerkvena slovesnost v nedeljo je bila tudi kaj lepa in častitljiva. Ob desetih imel je pred veliko mašo g. vrednik „Zg. Danice“ prav lep govor o vojski za nebeški Jeruzalem po izgledu sv. Vida, in vpletel jerazlago pomenljivega napisa na novih vratih. Veliko mašo služili so domači proč. g. župnik z veliko asistenco. Petje (prav spodbudno) je bilo v cerkvenem duhu, kar je v Šent-Vidu že popolnoma vterjeno.

Iz Tersta prinaša „Vigilanza“ naredbo milostnega škofa oziroma na procesijo sv. Rešnjega Telesa, in pravi med drugim:

Zaupamo v pravno previdnost meščanov vsih stanov in verst, da verskemu djanju bode primérno tudi njihovo obnašanje, in sicer teh, ki se bodo slovesnosti vdeleževali, kakor tudi zgolih gledavcev. Sej tudi medverska postava od 25. maja 1868, čl. 13, zahteva, da „po terjih in potih, po kterih ide procesija, se mora

opustiti vse, kar bi utegnilo slovesnost begati ali pa ji protivno biti“. Izverstna pobožnost cerkvenih bratovščin, postavno poterjenih, in posameznih zvestih sinov katoške Cerkev pa bode navdajala, kako naj primérno in spodobno olupšajo svoje stanovanja, in še zlasti kraje, kjer bodo postavljeni oltarji za petje sv. evangelijev in za dajanje blagoslova s sv. Rešnjim Telesom.

Dalje je naznanjena pot, po kateri gre velika procesija. Prične se ob 7, gre iz stolnice po ulici sv. Justa in sv. Mihela in ob oglu terga Barbakan je prvi blagoslov: potem gre po ulici Fontanone itd. ter je na tergu Peacheria drugi evangelij; dalje gre po velikem tergu, ob Borsai, in na terziču sv. Jakopa je tretji evangelij; slednjič gre po ulicah Donota in Rena do terga pred stolnico, kjer je poslednji evangelij in naslednjič sklep v cerkvi.

Iz Tersta. (*Brezverci so ga požerli.*) Strašno je, kar naznanja „Vigil“. Neki Francišk N. je umrl 27. preteklega mesca majnika, star 27 lét. Blagoserčni, pobožni in prav pošteni mladenec ni imel še 20 lét, ko mu umerje oče. Bil je zdaj lastnik velikega premoženja in dobro vravnane štacune. Precej pa ga obdaja derhal lažujivih prijatelov, ki so mu v neskušeno in labko zapeljivno serce vcepili verske dvome in sedanjega časa spačene nauke. Gorjé, gorjé! V kratkem je nesrečni zapustil terdno vero pobožnega ranjcega očeta in še žive prav pobožne matere, zadegal podedovano premoženje, ker bil je postal neprenehljiv in učljiv posnema-vec liberalistiških pajdašev. Prišel je na bolniško posteljo, in ko je bil že blizo smerti, so ga taki luciferovi beriči obsedli, in so pri njem zatirali vsako nagnjenje, katero bi razodeval spravit se s svojim Bogom. Res je brez verskih pomočkov prestopil iz solzne doline v večnost! Kdo je zmožen zmériti globoke britkosti uboge matere, ki je zgubila tako druzega sina, brez upanja ga enkrat v nebesih objeti! Oh, kako pogubljuje so mladenčem tovaršije s hudobnimi, v kolike spake se pogreznejo, kadar vera in strah Božji niata vodnika po njihovih stopinjah! — Varite, varite se zanikarne tovaršije, ljubi mladenči; varite se nevarne družine, keršanske deklice!

Misijonske sporočila r. P. Valjavca.

LV.

Tretje duhovne vaje deklet in žen v Repnjah
od 20.—24. prosinca 1873.

Videle so dekleta in žene, da zamore vsakdo vsaki čas duhovne pomoči dobiti v Repnjah in se jih je zopet več oglasilo za duhovne vaje že mesca grudna. Prosile so dekleta naj poprej iz homške duhovnije, potem tudi iz Terziča, da bi se jim naznanil dan začetka. Odločil se je 20. dan prosenca, praznik svetih mučencev Fabijana in Boštjana. Vreme je bilo zelo neprijetno in gerdo, dež, sneg, veter, so se med seboj skušali za vlado. Nobeden se ni hotel tovaršu umakniti, tako je prišlo, da so vsi skupej kraljevali. Naredila se je valed tega taka čobodra po cestah, potih in stezah, kakoršna se misliti ne more.

Pa glej, kolikor neprijetniše zunaj repinjske naše cerkve, tolikanj prijetniše znotranje. Cerkev je bila še nekoliko ozaljšana ostala od sladkoimenne nedelje. Ženstva pa vse prenapolnjeno čez in čez, še celó kór je bil ves zagojzden skozi in skozi. Vstanoviteljica naša so tudi teh duhovnih vaj se vsili vdeleževali ter v naj gerjem vremenu 3 četerti ure daleč sleherni dan prišli k premišljam. Mati naša imajo na koru svojo klop, pa jim je težko bilo priti v njo pred ptujkami, katerim

se niso hotli razodeti. Čuti se pred Bogom vsak blagorodnega, kakor tisti Serb v Belem gradu, ki je gospodu prašajočemu: kje je za odličniše v cerkvi prostor, kje so blagorodni pomesteni v hiši Božji, odgovoril kratko: „Pred Bogom jesmo svi jednaki, svi blagorodni, neima nijedne razlike, nijednoga mjesta posebitoga pred Bogom.“ Tudi pri nas tako mislijo v cerkvi naši, ako je ravno cerkev presv. Serca Jezusovega do tega trenutka, ko to pišem, prava lastina materna in s cerkvijo naša hiša vred. Nihče se nad tim nič ne jezi; še celó dopada se tako ravnanje vstanoviteljici. Časi ji solze v oči stopijo, pa ne solze žalosti, ampak priserčnega veselja solze: ker zamore skrita in neznana gledati, kako se časti presv. Serce Jezusovo in moli v njeni cerkvi iz globočine odkritega serca.

Pri teh duhovnih vajah sva se verstila z o. Kosom. Spovedovali pa smo zopet vsi štirje in prav terdo. Še po večerji smo mógli nazaj v spovednico, do devetih; drugač bi ne bili mógli vsih spovedati.

Deklet in žen je bilo od vsih krajev veliko. Bile so iz domače in iz vsih sosednjih duhovnij. Celó iz Ljubljane in iz Terziča so prišle pobožne duše. Čudil sem se, kje je moglo toliko žensk v naših malih Repnjah prenočevati, nahranjevači se? Zdelo se je, kakor bi bile zopet se vresničevale besede Gospodove, „da človek ne živi le od kruha, ampak tudi od vsake besede Božje.“ (Luk. 4, 4.) Pri nas, kjer ni tako rekoč nobene gostilne, kjer se k večemu za voznike glinarje, ki glino vozijo za lonce iz Repenj, kako slabo „žganjče“ dobi, — pa toliko ljudi napasti slednji dan. Zares čudno: bolj so živele od besede Božje, kakor od telesnih jedi, — to smo zvedili potem že večkrat po duhovnih vajah. Le časi so je kaj malega založilo v usta; lačne niso bile, ker jih je beseda Božja veselila, sitila. Bali so se nekteri za zdravje vajenk, telesno in dušno: nekdo je celó o. Kosa prosil, naj nikar za ženske nimamo duhovnih vaj: bomo gotovo prišli v ljubljanski nemški „Tagblatt“. Mi na vse to nismo ničesa odgovorili — storili smo, kar smo sklenili, imeli smo duhovne vaje — in — najmanjega nerada, nobene slabe govorice ni bilo čuti pri teh duhovnih vajah. Serce Jezusovo — pa bi kaj tacega dopustilo! Serce Marijno, sv. Frančišek Ksaverij, pa bi pobožne Slovenke zapustila! Še nikoli ni bilo Serce Jezusovo premagano, kar smo v Repnjah, — pa bi se zdaj dalo premagati od koga! Jaz vedno ponavljam te besede od Serca Jezusovega, v vsaki sili, v sleherni zadregi: adjutorium nostrum in nomine Domini. In bila mi je pomoč odzgoraj vselej.

Lepo je to, s koliko pazljivostjo se vselej duhovne vaje delajo pri nas doma. Vsaka besedica, slednji opominček se skriva v serce varno za čas potrebne pomoči. Pri spraševanju posebnem vesti sem pokazal „particulare examen“; — prec se je naredil v Repnjah in se mi prinesel pokazat, če je prav narejen? — Nauk od sv. spovedi, tolikrat slišán, nikoli ne ostane brez posebnega sadú. Vedno se še potem popravljajo dolge spovedi — prej ni mirú, da se zadnja bilčica iz serca izdere.

Tihota je bila v cerkvi, v kljub slabemu vremenu izgledna. Ni se kašljalo, le poslušalo se je neprenehoma. Pazijo ti zdaj na Krajskem na naše govore tako, da ti je vsa cerkev eno uho. Vidi se pa tudi potem sad tacega poslušanja, ki je velik, zares velik.

Napasene na duši, so zapustile 25. prosenca to dobre duše Repnje, — pa ne bo dolgo, da zopet pridejo nazaj. Mlostna devetnica k sv. Frančišku Ksaverijanu, ali pa Alojzijeve nedelje, jih pripeljejo spet k Sercu Jezusovemu, da si poživijo z novega duha za dolgo pot v večnost.

Razgled po svetu.

V Eislebenu, kjer je bil odpadnik Martin Luter leta 1483 rojen in kjer je tudi umerl l. 1546, delajo nekak „Lutherdenkmal“ (Lutrov spominek), ki se ima pokazati 10. listopada 1883. „Germania“ je k temu undan opomnila, da do takrat utegne pač prepozno biti, ker takrat bode Lutrova cerkev javaljne več živa. — S temi besedami, se vé, luteranska „Kreuztg.“ v Berlinu ni bila zadovoljna, češ: enake prerokovanja so se od katoliške strani delale že pred stoletji, pa nobeno se ni spolnilo, in tako bode tudi pričujoče osramoteno nad staro besedo: „Gottes Wort u. Luthers Lehr, vergehen nun und nimmermehr.“ — Nato pa je „Germania“ odvernila: „Kreuztg. se moti, če meni, da hočemo prerokovati o prihodnosti; ne, mi prerokujemo le o sedanjosti. Ako lutroviski list boče s silo mežati pred očitnim odmiranjem luterske cerkve, je to njegova reč; nas pa ne mika glave v germ vtikati. Tudi moremo „Kreuzzeitung“ zagotoviti, da v številnih luterskih krogih delj in jasnejše vidijo, kakor pa na njeni vredniški mizi. Pa čemu veliko besed? Ali ni sploh priznana dogodba, da se luterska cerkev na Pruskem razperšuje od l. 1817, odkar je bil „Union“ ustanovljen.“ Novi „kulturkampf“ je razreševanje le pospešil, pa ne še le zbudil. „Kulturkampf“ je bil ravno v „Kreuztgi.“ pod vodstvom g. dr. Beutner-ja vpeljan, in kmali potem je pod glavnim vrednikom pl. Nathusius-om Ludom-om v ravno tem listu prišel klic za spominek v omenjeni namen. Podpisan je bil med drugimi tudi g. profesor Gneist. Zares mikavno bi nam bilo, ako bi nam danes Luther mogel povedati, če v njegovi cerkvi vātric pl. Nathusius-Ludom-a tudi g. dr. Gneist zamore prostor imeti, če je res en in ravno tist Bog, kterega oba molita, en in ravno tisti Sin Božji, kteremu oba služita, en in ravno tisti zakrament, kterega oba prejemata? „Kreuztg.“ je čisto pregledala, da že tisto vabilo za „lutherdenkmal“ v Eislebnu je bilo znamnje hiranja luterske cerkve. Že danes bi pl. Nathusius-Ludom tacega vabila ne podpisal več z g. dr. Gneist-om ali z g. generalom pl. Etzel-nom vātric. Prerokovanja od rimske strani pred stoletji o zmožnosti življenja za luterstvo tedaj gotovo niso bile tako čisto brez temelja; „Kreuztg.“ bi bolje storila, ako bi hotla pogledati, če se je spolnilo prerokovanje, ki se je Lutru na smertni postelji dozdelo dati ga. „Reformator“ je namreč rekel: „Vivus eram pestis, moriens ero mors tua, papa!“ (Živ sem ti bil kuga, umerjoč ti bom smert, o papež!) Da je pa papež danes bolj čversto živ, kot je bil v Lutrov smertni dan, to nam bode tudi v Berlinu izhajoč list dopustil.

Razstava v Parizu je bila 1. maja odperta. Rečeno je bilo, da Cerkev nima nič pri tem in da se ne bo vdeležila slovesnosti s svojim blagoslovom. Vendar v programu je bila povabljena tudi katoliška duhovščina, ktera se je bila v ne majhnem številu poleg predsednika republike, senatorjev, ministrov in mnogih drugih odličnih oseb vdeležila sijajne slovesnosti. Duhovščina je s tem dala spričevalo, da je Cerkev vselej podpérala in blagoslavljala pravo civilizacijo. Pij IX so se vdeležili razstave v Parizu leta 1855 in 1867. — Jezuit o. Secchi je bil poslal k razstavi l. 1867 svoje zvezdomere in vremenike, ki so zbudili občno občudovanje. Pokazalo je duhovstvo s tem vdeleženjem, da brez Boga ni prave izobraženosti, da so sovražniki sv. Cerkve ob enem tudi sovražniki prave omike, in da so prostomišljaki naj večji neomikanci, ki pripisujejo vso omiko le človeškemu umu, pa ne pomislijo, da je brez božje podlage njihovo delo le prazno početje, podobno zidanju babilonskega stolpa.

Kaj si je mogel misliti laški knez Amadej, ki je z lastnimi očmi videl, da se je v Parizu razstava odperla vpričo duhovščine, — ko pa nasproti v Rimu niso kar nič Boga imenovali, ko so že vdrugič od vladne strani pripoznavali novo-laško kraljestvo? Se vé, vest je vse skup pekla v zavednosti, da ne Cerkev in ne Bog s tem pocenjanjem zadovoljen ni, toraj si ga tudi niso upali klicati na pomoč. Gotovo si je knez mislil, da sv. vera je potrebna vsem ljudstvom in vladam, in dasiravno jo laška tare in preganja, je bil vendar prišel trenutek, da se je bil pridružil brezbožni minister Crispi procesiji duhovnov, ki so nesli popotnico umirajčemu kralju Emanuelu v Kvirinal.

Omenimo naj, da razstava ima tudi svoj časnik, „Corresp. Merley“, ki izbaja v 6 jezikih: v francoskem, angleškem, nemškem, ruskem, laškem in španjskem.

Drobne novice. Iz Rima se naznanja 15. t. m.: Zarad velikih nastalih priteznost so bile seje deržavnikov v Berlinu odložene do 17. t. m., in pa, da se bojé razpora med zadevnimi vladami in nasledujoče vojske. — Vse vlade in vladice zdaj dajo pisati, kaj vse zahtevajo: angleška bi zahtevala evropejsko vdeleževanje v bulgarski vpravi in prideržuje si prašanje o plovenji po Donovi; drugi bi zahtevali ravnopravnost judov v Rumuniji; Turki, da naj se umaknejo Rusi in angleško brodovje delj od Carigrada; male vlade, da bi se vdeleževale kongresa. — Več časnikov je pisalo, da se sv. Oče Leon mislijo zarad zdravja kam na deželo podati; pa vse to so prazne čenče, kakor tudi to, da bi bili papež bolni.

Cret in sad zreste molitre.

Zahvale.

Št. 1. V smertni nevarnosti sem obljubila opravljati 9dnevnicu, in pomoč, ako jo dosežem, po „Danici“ razglasiti. Uslišana sem, kakor sem tudi že večkrat skusila očitno Marijino varstvo v dušnih in telesnih nevarnostih. Bodi torej češena, hvaljeva N. lj. G. presv. Serca!

V Ljubljani, 10. rožnika 1878. M. S.

Št. 2. Lepa zahvala Naši Gospej presv. Serca, kar sem želela, sem čez 9 dni prejela. Torej sem doizna očitno zahvalo na znanje dati.

V Mokronogu, 11. rožnika 1878. N. Š.

Št. 3. N. lj. G. presv. Serca me je mnogokrat rešila iz dušnih in telesnih stisk. Bodi torej češena in očitno zahvaljena za skazano mi pomoč! Marija N. lj. G. presv. S. je zanesljiva pomočnica v obupnih zadevah. Slava Bogú na višavah!

Z Berd na Goriškem, 11. rožnika 1878.

F. Z.

Št. 4. Priserčna, večna zahvala, da je oče v spravi z Bogom in z bližnjim mirno iz tega sveta se ločil! To le naj svetejšima srcema Jezusa in Marije pripisujemo.

Št. 5. Iz znane roke nam je izročena cela versta uslišanj po živem priporočevanju k Naši ljubi gospej presv. Jezusovega Serca, ali tudi ob enem k sv. Jožefu, kakor: Pojenjanje žugajoče hude ure; — potolaženje sovraštva, deveti dan po opravljeni devetdnevnic; — večkrat sprošeno zdravje dušnemu dobrotniku; — terdovraten bolnik se je dal previditi; — bolni sestri večkrat zdravje sprošeno; — hudo zbolela gospá 9. dan 9dnevnic zdrava; — osebi brez službe ste dobili prav vgodni službi; — hlapcu, že čisto pri koncu, se je zboljšalo še tisti večer in bil je kmali zdrav po obljubi,

da bo v bratovščino zapisan; — v zadregi s stanovanjem nagla in očitna pomoč. Živo priporoča, naj bi se gotovo v budih zadregah zatekali k temu pribežališu v dušnih in telesnih potrebah, zase in za druge. Po nekolikokratnem uslišanju je bila obljuba storjena, da se bodo vse dobrote razglasile, in tako se je zgodilo.

Prošnje.

Mlad človek je prav posebno priporočen v bratovsko molitev za spreobrnjenje in za dar modrosti in umnosti. — Vdova, v velikih dušnih in telesnih stiskah, prišerčno prosi vse ude Marijine družbe, naj bi se je v svojih molitvah spominjali. M. D. — V svetnih zadevah želim pomoči in svéta najti pri ljubljeni Gospej presv. Serca, toraj prosim vse družnike tudi mene v molitvi se spominjati. Fr. D. — Sin priporoča v bratovsko molitev svojo bolno Mater, ki terpé velike bolečine, da bi jim Bog na prošnjo presv. Device dodelil zdravje, ali saj zljajšanje velikega terpljenja. Zahvala se bo očitno naznanila v „Dan.“ V Šenčurji. F. F. — Obljubila sem Mariji, če se moj bolni brat ozdravi, in da bi bila jaz rešena neke reči; ker še nisem popolnoma uslišana, naj bo tudi ob enem prošnja za popolno uslišanje. Res je, kdor koli k Mariji pribeži, ona nobenega ne zapusti. Marija K. — Žuga mi v 13 dneh velika nesreča in huda nadloga; prosim, molite, molite za odvernjenje! — I. J. priporoča sebe in svoje tovarše N. lj. G. presv. Serca, da bi jih rešila hude nadloge, iz katere ni druge rešitve. Uslišanje se naznani.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec rožnik.

I. Glavni namen: Zahvala za dobrote, prošnja za dobro letino, spreobrnjenje brezvrceev in grešnikov v naših deželah.

II. Posebni nameni:

25. rožnika. Sv. Prosper. Priporoč.: Posvetni učeni. Dve dekaniji na Kranjskem. Obvarovanje pobojev, samomorov.

26. Ss. Janez in Pavel. Priporoč.: Očitno spoznavanje sv. vere. Spreobrnjenje preklinjavcev. Otročiči, zlasti na Slovenskem.

27. Sv. Ladislav. Priporoč.: Ogerska dežela. Eca dekanija. Zadeve na Jugu v prid sv. Cerkve.

28. Serce Jezusovo. Priporoč.: Vsesplošno spoznanje Jezusa in ljubezen do Njega. Zatretnje bogokletja. Vsi mali na svetu.

29. Ss. Peter in Pavel. Priporoč.: Spreobrnjenje nejevercev vsega sveta. Spreobrnjenje Judov, krivo- vercev, razkolnikov. Spreobrnjenje mlačnih katoličanov.

20. Spomin sv. Pavla. Priporoč.: Mesto Damask in vsa Sirija. Rati-bonove naprave v Jeruzalemu. Zarad vere in pravice preganjani.

Družbine zadeve.

Mesca aprila se jih je na novo v bratovščino Naše ljube Gospe vpisalo 1530, mesca majnika pa 2394; tedaj vsih skupaj dozdaj 76.678. Upajmo, da v malo mescih jih bomo imeli 100.000, kateri bodo vsaki dan čistili in v naj hujših in obupljivih oklajšanih življenja na pomoč klicali Našo ljubo Gospó presv. Jezusovega Serca.

Za šmarnice je Naša ljuba Gospá dobila od pridnih deklet in gospej prelepo pogrinjalo za svojo kapelico; vredno je 170 gl.; tudi lepe cvetlice se pogosto darujejo Marijnemu oltarju, pri katerem noč in dan gorite dve lampici. To je res lepo in hvale vredno. Marija svojih vernih sinov in hčeri ne bo pozabila. Vsaki četrtek v

tednu, kakor tudi vsako prvo sredo in petek mesca se redoma mašuje pri oltarju Naše ljube Gospe za žive in mrtve ude bratovščine, in za vse, ki so v bratovsko molitev priporočeni; sicer pa je dan na dan veliko naročenih maš pri tem oltarju. Ta mesec je posvečen Jezusovemu naj svetejšemu Sercu, kterega praznik bo prihodnji petek, t. j. 28. rožnika, zato se je v sredo pričela k temu prazniku devetdnevnic; kdor še ni začel o pravem času, jo lahko zdaljša čez praznik. Želeti je, da bi se ta pobožnost opravljala v ta namen, naj bi shod državnikov in Nemškem storil tudi kaj v prid katoliške Cerkve.

Milost Marije Pomočnice.

Smert, že sama na sebi tako strašna, je še strašnejši, ako pride med kako družino neprevidoma, popolnoma grozna pa, ako je umirajoči brez duhovne pomoči. Zato se dobri kristjanje nič tako ne bojé, kakor preseliti se v prihodnje življenje brez verskih pomočkov, t. j. ss. zakramentov za umirajoče, ali pa viditi družega, da se tako loči s tega sveta.

Med lepe milosti pa, ki se na priprošnje Marije Pomočnice zadobijo od Boga, se šteje tudi ta, da človek zamore ob koncu življenja za dušo poskerbeti. Naj tedaj nasleduje zvesto povedana dogodba duhovna Marije Rocca, ki jo nazvanja „Bollettino Salesiano“ v Torinu. Pripoveduje pa:

S končanjem 22. sušca je ugasovalo v Rivi tudi življenje moje preljube matere Alojzije Rocca, rojene Vigo. Priserčno je v življenju čistila Marijo Pomočnico. Z veseljem je poslušala njene čuda, brala njene milosti, čistila njene podobe; še prej kot sem jaz bil salezijanski družnik, se je podala vsako leto v Torin in obhajala je ondi veliko slovesnost 24. majnika. Marija je v več ozirih plačevala svojo vdano služabnico; dobroto pa, ki jo je dosegla o smerti, je bila zares imenitna; zarad posebnosti, kakor se je doveršila, so jo šteli za čuilež.

Sedemnajstega sušca so bili moja mati napadeni od hude slabosti. V začetku je bilo znati, da ni drugega kakor lahka bolehnost; ali 21. sušca se jih je lotila neka globoka zaspanost, in drugo jutro so se kazale znamja bližnje smerti, ne da bi se bili spovedali.

V tako žalostni zadregi so vidili moj oče, da je zginilo vse upanje na človeške pomočke, in bili so nezmerno žalostni, da bi draga bolna tudi s služabnikom Božjim ne mogla več govoriti. Zatekli so se torej z zapuščanjem k Mariji, Pomočnici kristjanov, in precej napovedó tridnevno v ta namen, da bi dosegli od nebeške Kraljice prebujenje bolni iz tega smertnega spanja, ter bi saj bila zmožna še oskerbeti svojo dušo, preden gre pred sodbo Božjo.

Čudno res! Med tem ko so molili pred Marijo, glej, se moja mati zbudé in sedejo na postelji: jasno je njih čelo, čist njih pogled, govoré in smeja jo se. Družina, prijatli, pričujoči so neizrečeno razveseljeni, in prijazno tožijo bolni, da jim je to norčijo napravila.

Dajo pa berž naznanilo gospodu dekanu in prosijo, ter jih spové, obhaja in blagoslovi.

Kazalo je ne le, da bode bolna imela mirno noč, temuč da se tudi v resnici ozdravi. Pa joj meni, kako grenka prekana! Kmalu ko so odšli služabnik Gospodov, se povernejo mati v prešnjo zaspanost, in malo potem izdihnejo dušo v Gospodu, stari 57 lét. Jaz nisem imel več sreče jih viditi, ali v britki svoji žalosti zarad tolike zgube sem vendar vžival sladko tolažilo, ko sem slišal, kako dobrotna se je bila skazala Marija Pomočnica moji ljubi materi. Zakaj, če tudi so bili prav po-

božna in vsa cerkvena žena, bi mi bilo vendar delalo prehudo britkost, ako bi bil zvedil, da so umerli brez tolažbe sv. vere. Moj predobri župnik, priča te dogodbe, so mi rekli: „Bodite si svesti, da ta milost, dana vaši materi, je bila pravi čudež.“

Bodi tedaj zahvaljena presveta Marija Devica, ki je dala tako očiten dokaz, da v smerti ne zapusi svojih častivcev, kakor je zagotovila sama sv. Janezu od Boga, rekoč: „Non est meum in hac hora meos devotos derelinquere“: moja reč ni, da bi zapušala svoje častivce v smerti. —

To pa bodi ob enem resno svarilo za marsiktere, zlasti gospôške ljudi, ki svojim naj ljubšim domačim, ko so bolni, ne oskerbé, ali vse preveč odlašajo oskerbeti dušno pomoč... Ti praviš, da ljubiš svojega bolnega očeta, mater, brata, sorodnika, otroka itd.; pa vendar te ni groza, ako gre brez priprave pred večnega Sodnika: jaz pa tebi odkrito povém, da ti jih ne ljubiš, ampak ti jih sovražiš, ker se ti ne smilijo, če imajo tudi pogubljeni biti!... Ti se bojiš bolnika malo znemiriti, ako ga opomniš, da je čas z Bogom se spraviti; ne bojiš se pa, da zdaj zdaj bo z vso težo grehov na vesti stopil pred sodnika Jezusa Kristusa! Pomisli, če nisi ti veliko več trinog, kakor pa prijatelj ubozega bolnika!? V tej reči je toliko nemarnosti, toliko farizejstva, toliko terdoserčnosti do ubogih bolnikov, da je res silno žalostno: naj bližnjiši domači in sorodovinci se velikokrat skazujejo naj bolj neusmiljene, in dostikrat taki, da bi človek nikoli ne mislil.

Priporočujmo se torej prav zvesto Mariji Pomočnici v življenji, da nas obvaruje neprevidene smerti, zakaj večnost ni šala in ne igrača.

Življenje štirinajsterih pomočnikov v sili.

XIV. Sv. Barbara, devica in mučenica.

Nje praznik se obhaja 4. grudna. — Pomenljivo znamenje: Velik stolp ali turn zraven njene podobe. Vpodobuje se kot mlada gospodičina s krono na glavi, s kelihom in hostjo v desnici, s palmo in mečem v levici. — Sveta Barbara je posebna pomočnica v smertnih težavah njim, kateri jo kličejo na pomoč, ter jim sprasi poslednje svete zakramente.

Sveta Barbara je bila rojena v prvi polovici tretjega stoletja po Kr. v Nikomediji na Jutrovem; bila edina hči imenitnega in bogatega Greka, po imenu Dioskor, kateri je malike ravno takó strastno môlil, kakor je kristjane strastno čertil. Mati ji je bila, berž ko ne, zgodaj umerla, ker je zgodovina nič ne omenja. Oče Dioskor je svojo edino hčerko preserčno ljubil. Bila je bistrega uma in dobrega serca. Oče ji je oskerboval naj boljše učenike, kateri so jo v mnogih vednostih, zlasti pa v ajdovski mališki veri — v znanji premnozih bogov — skerbno podučevali. Kadar je bila že nekoliko odrastla, se je nje oče močno bal, da bi je ajdovska silno spridena in razuzdana mladina ne popačila in ne oskrunila; bal se je tudi, da bi devičica v družinji o keršanski veri kaj ne slišala; toraj je sklenil sozidati stolp (turn), to je, visoko, lepo hišo, v kateri naj bo deklica — ločena od svetá — takó dolgo stanovala, dokler ne bode za možitev in je kdo izmed bogatih in imenitnih ajdovskih mladenčev blazega stanú ne snubi v zakon.

Bila je tedaj omenjena hiša dodelana in z vsimi stvarmi za složno življenje bogato previdena, in hči se je po volji očetovi vanjo vselila. Oče ji je bil dal seboj mnogo zlatih, srebrenih, bronastih in kamnitih bogov in bogcev, naj bi jih zvesto molila in prosila, naj blagoslavljajo vse pobištvo. V tem samotnem stanovanji — ločena od šuma tega sveta in mnogih homatij in kvant

— je imela devičica lepo priliko sebe in stvari Božje premišljevati; premišljevala je po dnevu svetlobo, moč in lepoto solnca, po noči pa prijazno luno in brezštevne zvezde; občudovala je rodovitost in lepoto zemlje in vse, kar na nji raste, se giblje in živi, tudi verstenje štirih letnih časov in tako dalje. Ob tem premišljevanji se je v nji zbujala misel, da se vse te velikanske stvari v tem prečudnem redu niso same naredile, njeni bogovi pa jih tudi niso môgli narediti in v tem lepem redu ohraniti, ker so po uku njenih učenikov takó smešen začetek imeli, med seboj večkrat v sovraštvu in boji živeli, in velike pregrehe doprinašali. S svojo zdravo pametjo je modra in prebrisana devičica sklepala, da mora kdo drug biti, kateri je nebo in zemljo naredil in ju v lepem redu obrani; močno je želela ga spoznati ter mu vso čast in hvalo dajati. Neskončno usmiljeni Bog ji je to željo spolnil, ker je bil po svoji modrosti vse tako vgodno vravnal, da je keršanski učenik skrivši k nji hodil, ter jo v resnicah svete vere podučeval in poslednjič kerstil. Nekteri mislijo, da je bil ta njen učenik sloveči in učeni Origen; drugi pa menijo, da je bil Origen duhovna Valentina k nji poslal. Sveta devica je bila čez vse srečna, ko je imela v posestvu dragi biser svete vere, ki ga je tako skerbno iskala in po njem tolikanj hrepenela. Po navdihovanji svetega Duha je Jezusu Kristusu, svojemu Odrešeniku, vedno devištvu obljubila. Posihmal je Barbika vse malike, ktere je bil oče v njenem stanovanji postavil in ji zapovedal jih častiti, prav iz serca zaničevala. Oče je bil kmalo zapazil nje merzloto do malikov, pa jo je njeni lahkomišljeni mladosti pripisoval.

Bila je Barba dosegla dvajseto leto, in Dioskor je jel mialiti na možitev svoje hčere. Snubačev se ni manjkalo. Oče ji izmed njih abere mladega, berhkega ajdovskega mladenča visokega stanú, in ga ji ponudi v zakon. Sveta devica pa očeta kaj mило prosi, da naj ji zanese z zakonom, ker nima celó nobenega nagnjenja do njega. Oče to njeno zopernost do možitve pripisuje njeni ženski boječnosti in njenemu samotnemu življenju; misli si pa, da se bode nagnjenje do možitve v nji zbudilo, zlasti ta čas, ko ga doma ne bo, ker dolgo časa se bo na popotovanji mudil. Dolg čas po očetu, si misli, jo bo k družinji nagibal, in bo rada v možitev privolila. Devici pa se studi iz cele duše zakon s človekom, ki je vdan abotnemu malikovanju in ostudnim ajdovskim pregreham.

(Dalje nasl.)

Listek za raznoterosti.

Marija, morska zvezda.

Temna noč morjé pokriva,
Strašno burja je tulila,
Zadnja zvezda ljubeznjiva
Za oblake se je skrila.

Vedno hudi so vetrovi,
Blisk za bliskom se vžiga;
Strašni morja so valovi,
Kedar sapa jih vzdiga!

Barka se ob rob razbija,
Veter sim in tje jo méče.
„O pomagaj nam, Marija!“
Kliče potnik prav goréče.

In obzorje zopet jasno
Tam nad morjem se razpenja;

Petje čuje se stoglasno,
Ko viharja moč pojenja.

Barka dalje je bitela,
Ni se bati več ji zléga;
„Ave, ave maris Stella!“ —
Z barke pesem se razléga.

Ivan Zarnik.

Naznavilo.

Razstava cerkvenih paramentov, ki so jih udje presv. Rešnjega Telesa izdelali v prid revnim cerkvam ljubljanske škofije, bode letos od 29. rožnika (junija) do 8. mal. serp. (julija) v sobansh uršulinskega samostana, kakor navadno. Viditi pa bo izdelke vsaki dan dopoldne od 9-12, in popoldne od 3-6. Sa. apost. Petra in Pavla praznik in obe nedelji bo pa odperto tudi opol dne od 12 do 3.

V Ljubljani, 18. rožnika 1878.

Vodstvo.

Iz Ljubljane. „Pomoč za duše v vicah“ — po P. Dosenbach-u S. J. — spisuje eden naših pisalcev. Obsegale bojo premišljevanja za celi mesec (listopad), pa tudi premišljevanja za 9 dni, in za celi teden, križev pot, pesmi itd., ter bodo ob enem molitvena knjiga. Delo bo precej obširno in primérno sedanjemu času, ko se dobre serca tako močno vnemajo za pomoč ubogim dušam v vicah.

Za procesije sv. R. Telesa pravi rimsko ljubljanski obrednik: „Kolikor se dá, naj se spodobno olupšajo cerkve in stene ob potih, po kterih se ima iti, s prepogami, perti in svetimi podobami, ne pa s posvetnimi ali nečimurnimi figurami, ali z nevrednimi kinči. Tudi naj so osnažene vse pota in ulice, po kterih se ima nesti prečastitljivo sv. Rešnje Telo.“

51.000 preštempljanih mark za misijon sv. Detinstva so zbrale in lepo v snopiče povezale blage gospodičine ljubljanskega uršulinskega samostana. Naj jim rešeni otročiči sprosijo vsih časnih in večnih dobrót za toliko marljivost v prid misijona pri milem Bogu.

Izmed 20 srečk za posle v Lincu, ki so bile zročene vredništvu „Zg. Dan.“ je zadela številka 24587 porcelanast pozlačen krožnik. Oddana je bila po Blaznikovih. Komú, ne vemo.

Kako umerje odpadnik! Alojz Anton, znani odpadnik in oče starokatoličanov (novega krivoverstva), je bil binškošno nedeljo na leci zadet od mertuda, ko je svojim krivovercem oznanoval božjo (t. j. ne-božjo) besedo; prenesen je bil v bolnišnico, v kateri je čez pol ure umerl, ter ni več prišel k zavednosti. Tukaj vidimo, kako čudovito vlada roka božja, in bravšemu to žalostno novico mora pretresti vse ude, ako pomislimo čas in kraj te nesreče. — Anton je bil padel prvič na leci, ko je zaverigel nekatere resnice naše sv. vere, ker je odpadel ter ni hotel več vstati od svojega padca; ravno na leci je on padel drugič, od mertuda zadet, od kterega ni mogel zopet vstati, dokler se ni iz zavednosti prebudil v večnosti! Padel je binškošno nedeljo, o kateri je sv. Duh aposteljne, ki so zanj prosili, poterdil v resnici in ravno na leci, na kateri katoliški duhovni sv. Duha na pomoč kličejo; Anton se je ustavljal sv. Duhu, ter namesto resnice hotel laž oznanovati; toda Duh resnice je močnejši od duha laži in je udaril oznanovalca laži. Odpadnik se je bil v prvo naznanil za „starokatoličana“ (krivoverca), potem za „brezverca“, in naslednjič zopet za starokatoličana. Vidi se iz tega, kakošnega

„očeta“ imajo ti krivoverci. — Kdo se tukaj ne spominja žalostne dogodbe v sv. pismu med sv. Petrom in Safiro, ki je bila zavoljo laži z naglo smertjo udarjena? Rekel je sv. Peter: „Ti se nisi meni zlagala, temuč sv. Duhu.“ — Zapomnite si naglo smert Antona in vse njene okolišino vsi zatiralci in obrekovalci katoličanstva, bralci romanov in razairjalci neverstva in krivoverstva.

Sleparstva. Pogosto se godi, da kramarji priprostim ljudém ponujajo in prodajajo razne branja, molitve s podobami in enake reči, ki od cerkve niso poterjene, ki so velikrat vražne, lažnjive, veri nasprotno in škodljive, čeravno so viditi prav močno pobožne. Pri tacih tibotapnih rečéh velikrat ni imenovana tiskarnica, ktera je reč tiskala, tudi ne, da bi bile od cerkve poterjene; véasi pa je postavljena kaka tiskarna na tujem, ali pa tudi lažnjivo podpisan kak škof ali papež, ki pa tega nikoli ni poterdil. Pisane so take reči veči del v taki slovenski zbrozgi, da se je zjokati. Dobičkarija s tacimi rečmi ljudi za denar žulí. Sedaj o Binkoštih se je več tacega tudi po Ljubljani prodajalo. Bodite torej previdni, katoličani, in ne kupujte tacih izmišljarij.

Gimnastika. Eden laških časnikov ministru De Sanctis naznanuje objokovanja vredno dogodbo novošegnega turnanja. Deklici 7letni v „Via larga“ v Milanu št. 178, ki se je po šoleki naredbi morala v telovadbi uriti pri pekočem solncu, so se možgani vneli. Peljali so jo domú in v dveh dnevih je bila žertva telovadbe. — Vprašanje: Česa ženstvo v življenji bolj potrebuje, kuhavnice, ali turnanja?

V Countances-u, v Normandiji, je bila nedavno prelepa, velika slovesnost. Ondotni škof je svojo škofijo slovesno posvetil presv. Jezusovemu Sercu po obredu, predpisanem po zboru ss. obredov. Dosedaj je že 86 francoskih škofij, ki so to posvečenje doveršile v velik dušni prid svojih ovčic; pogrešajo se le samo še štiri.

Poslednje novice. Predposlednje novice pravijo, da bližanje med Avstrijo in Rusijo, kakor tudi med Rusijo in Anglijo niso še prestopile prve stopnice; poslednje pa pravijo, da obojno zedinovanje napreduje. — Rumunija in Srbija imate malo nade, da bi bili dopušeni k kongresu; poprej bi se morala priznati njuna samostojnost.

Černogorski knez Nikica je povabil k sebi vse ercegovinske glavarje. Gotovo ni brez važnosti, kar sklepajo. Černogora se okovarja zoper Albanijo. — Umerl je hanoveranski kralj Juri. —

Dobrotni darovi.

Za pogorelce „Starovaščane“ v Šentjerneji: Iz Tujnic po preč. g. dek. 2 gl.

Za sv. Očeta: Preč. gosp. dr. J. Kr. 5 gl. — Iz neimenovane roke po P. K. M. 20 gl. — G. Dorn 1 gl. 4 kr.

Za Sveto deželo: Iz neimen. roke po P. K. M. 50 gl.

Za Davško cerkev: M. K. 1 tol. za 2 gl. sr.

Misijonarjem v Kini (v zadnjem listu namesto 3 gl. naj se bere) 10 gl.

Prošnja. Bliža se naglo konec 1. pol leta; torej so vljudno prošeni polletniki, naj naročila za 2. polovico na „Zgodnjo Danico“ kar berž obnové. Če jih do danes teden pride z novimi vred 5000, ali tudi nekaj manj, potlej ne bo treba vabila pisati; to je tudi nekaj!